

Fargerikt fellesskap og fremtidsvyer

Den indiafødte Salman Rushdies «Midnattsbarn» er kommet på norsk. Har man slitt seg gjennom den, vil man neppe gråte om hans skriftstykke «Sataniske vers» ikke skulle bli å få tak i. Ifølge forhåndsomtalen skal han blant annet ha funnet frem til detaljer i profeten Mohammeds familieliv som nærmer seg pornografi. Det er jo slik at for diktere og forfattere åpenbares ting som historikere aldri vil kunne finne. Det hører liksom med at ingen bør ha respekt for noen ting, spesielt ikke for det mange ser på som hellig og ukrenkelig. Slike «retninger» dukker opp med mellomrom. En alvorlig dikter som Arnulf Øverland skrev i sin tid blant annet «Kristendommen, den tiende landeplage». Dessuten «Stryk kristenkorset av ditt flagg og heis det rødt og rent —» og oppdaget etterpå at han kanskje hadde tatt feil. Vil gjette på at for dagens unge er Arnulf Øverland nokså glemt og ukjent.

Egentlig er vel Salman Rushdie neppe verdt oppstyret hans «Sataniske vers» har stelt i stand, hvis han ikke i tidens stil hadde tråkket på andres følelser for det hellige. Fremdeles tar mange religion alvorlig.

Noe som kaller seg det muslimske forsvarsråd i Oslo har etter tre dagers møte fremmet en henstilling om å forby utgivelse og innførsel i Norge av boken, altså en innskrenkning av Grunnlovens trykkefrihet. De representerer 20 000 muslimer i Norge, heter det. Visste man at det var kommet så mange «nye landsmenn» av den trosbekjennelse til landet? Visste man at det «fargerike fellesskap» ville arte seg slik, at store grupper slett ikke ønsker å være Ola og Kari, men utflyttede kontingenter fra den tredje verden, og aldeles ikke er villig til å gå opp i det Ola har betraktet som det norske samfunn? Har man betenkt hvordan slike samfunn «på si» vil virke når de i våre barns og barnebarns tid ved forplantningens multiplisering virkelig er blitt en maktfaktor?

Islam, slik de fleste muslimer bekjenner seg til den, er en tiltalende religion. Muhammed mente at hans gud var den samme som de kristnes og jødernes gud. Forskjellen var bare at han var den budbringer som hadde forstått Gud riktigst. Vi kan regne med at de fleste av våre muslimske nye «landsmenn» ønsker å leve i fred og fordragelighet med Ola og Kari. Like sikkert kan vi regne med at dette «forsvarsrådet» vil presse også dem til å delta i angrepet på trykke- og

103270

TORS DAG 23. FEBRUAR 1989

ytringsfriheten, som lojale mot ayatollahen i Iran.

Mange nordmenn har motforestillinger mot å bli inkorporert i det europeiske fellesskap EF, men har ingen motforestillinger mot å la det samfunn vi skal overlevere våre barn og barnebarn og følgende slektledd, forandres til et nokså uvant og problematisk «fargerikt fellesskap».

Det kan hende den høyst ufortjente forhåndreklame om Rushdies «Sataniske vers» tross alt har tjent en god sak, hvis den har gitt oss bedre forståelse for hva Ola og Kari gjennom «det fargerike fellesskap» også har gitt seg og fremtidens Norge ut på.

Anton Olstad